

Якби не війна, ці люди ніколи б не прийшли в Дім молитви

Про діяльність адвентистських громад у місті Біла Церква і селі Фурси під час війни розповідає пастор Церкви Ілля Величко.

Як ви зустріли ранок 24 лютого? Які емоції переповнювали вас того дня?

Того четверга наша родина прокинулася раніше, ніж в інші дні. Замість будильника нас пробудив сильний звук вибуху. Я зіскочив з ліжка, підбіг до вікна, аби з'ясувати причину. Але за кілька хвилин вибухи почали повторюватися і ми зрозуміли – це початок війни! Хоч розум відмовлявся прийняти ці факти попри усі попередження про неминучість війни, ми не могли гаяти часу. Відразу родиною зібрали необхідні речі, документи й вирушили з міста до дітей в село. Довгі черги на заправках показали усю серйозність подій, що почалися. Ніхто вже не звертав уваги на ціни пального, які були просто космічними. Тому ми зупинилися на декілька днів у дітей, надіючись, що це раптове лихо скоро закінчиться.

Час минав, але ситуація не поліпшувалася. Якими були ваші подальші дії?

Через небезпеку прийняли рішення відвезти дітей на Буковину. Після цього я з дружиною повернувся у місто, де звершував служіння пастора. У цей час планувати щось на дні вперед не мало жодного сенсу, тому ми діяли згідно з ситуаціями, які виникали. З'явилася потреба вивозити людей в західну частину України. До мене телефонували різні люди з міста, яких я навіть ніколи не знав, і просили відвезти їх в бік західного кордону. Я намагався максимально допомогти їм, організовуючи ці рейси; кілька разів своїм автомобілем я теж вивозив людей з Київщини. У цих поїздках ми знайомилися з пасажирами,

розповідали їм про адвентистську Церкву, молилися в дорозі, читали важливі уривки зі Святого Письма.

Як члени церков, де ви були пастором, відреагували на початок війни? Які зміни відбулися у богослужіннях?

За перші дні війни велика кількість членів громади з міста намагалися виїхати до західної частини України чи за кордон. Залишилося небагато людей, з якими ми вже разом намагалися прийняти ті виклики та організовувати необхідні служіння в духовній та матеріальній допомозі іншим. Місто дуже спорожніло. Якщо раніше я їхав вечорами й бачив велику кількість людей, що гуляли й пересувалися вулицями, то з початком війни я рідко кого бачив з настанням темряви. Раніше завантажена автомобілями дорога тепер була відносно порожня.

Через небезпеку для життя у міській громаді було прийнято рішення кілька субот проводити богослужіння через zoom. Це було на той час мудрим рішенням, у зв'язку з тим, що в одну із субот під час ранкового богослужіння ракета окупантів потрапила в приватний сектор недалеко від Дому Молитви. Це викликало тривогу в багатьох, але протягом цього часу ми краще здружилися, об'єдналися, стали більш активними. Через кілька тижнів ми знову почали збиратися в церкві. Звичайно, ряди порідшали. Якщо раніше під час дитячої історії дітлахам бракувало місця на сцені, то в той час присутність 2-3 дітей стало справжнім святом для членів громади. Якщо раніше служіння було насичене – співали дитячий та дорослий хори, різні групи, сольні виступи, то через війну служіння значно спростилося.

Якщо говорити про ситуацію людей в сільській місцевості, то тут була деяка різниця. Вони сприймали усі ці події перших днів війни трохи спокійніше, мабуть, розраховуючи, що основні удари будуть спрямовані на великі міста для ушкодження інфраструктури, більшої смертності населення і т.д. Попри те, що вибухи 24 лютого були в 1-3 км від села, члени церкви продовжувала збиратися офлайн, підтримуючи один одного своєю

присутністю.

△ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.

Яким чином Церква почала служити людям в умовах війни?

Двері Молитовного Будинку відкрилися для біженців, людей, які під обстрілами тікали з окупованих територій Київської, Чернігівської та Сумської областей. Вони зупинялися у Білій Церкві. Дехто лише ночував, хтось чекав кілька днів, доки з'явиться транспорт в напрямку заходу нашої держави. Члени церкви допомагали їм одягом, продуктами, і просто молитовною підтримкою. Люди ділилися своїми трагічними історіями, переживаннями, вони плакали, просили молитися про Божу охорону, читали з Біблії обітниці про Господній захист.

Коли ми говоримо про війну, то відразу уявляємо біль, смерть, людські трагедії. Чи є щось позитивне, що принесла з собою ця війна?

Позитивним стало те, що Дім Молитви почав наповнюватися людьми, які до цього ніколи б раніше за сприятливих умов не переступили його поріг. Я пам'ятаю, як до війни ми проводили різні місійні програми, концерти в церкві, роздаючи запрошення тисячами, розвішуючи по місту афіші. І для нас було великим щастям бачити кілька десятків гостей, які приходили. Ця війна сприяла тому, що люди почали шукати як матеріальну, так і духовну підтримку.

Використовуючи цей момент, разом з членами громади ми почали проводити зустрічі по вивченню Біблії під назвою «Хліб наш щоденний» для жителів міста та переселенців. Спочатку в Білій Церкві вони проходили кожного дня ввечері, але потім графік трішки змінився. На цих зустрічах зала була переповнена, як внизу, так і на балконі – близько 250-270 осіб. Люди могли почути біблійні істини про Друге Пришестя Ісуса, суботу, важливість дослідження Біблії, здоровий спосіб життя і т. д.

Так само подібна програма стартувала і в селі Фурси для переселенців та місцевих жителів. Там зустрічі проводилися раз на тиждень – щонеділі. Кожного разу приходило близько 30-40 людей, що було дуже великим зрушенням, адже до війни селяни зрідка відвідували Дім Молитви, переважно лише на свята.

Важливо сказати, що через місяць-два після початку війни, ті члени церкви, які виїхали до західної частини України, почали повертатися – і богослужіння відразу ожили. Оскільки кожної зустрічі ми намагалися дати відвідувачам не лише духовний, але й фізичний хліб, була потреба в тому, щоб брати та сестри долучилися до формування продуктових наборів для людей, розкладали одяг. Члени церкви дуже підтримали в час проведення євангельської програми. Дякую Богу, що Він дав сили та ресурси Церкві звершувати цю важливу роботу по спасінню людей.

Де громада на кожну зустріч брала продуктивні набори? Адже це коштує немало.

На початку війни допомога у вигляді харчових продуктів, засобів гігієни та одягу почала активно надходити з території громад Буковини, куди доправлялася від братів та сестер з-за кордону. На Буковині була створена така база, де ця допомога розподілялася по місцях, там відповідно і розвантажували вантажівки з-за кордону. Оскільки багато водіїв вивозили людей з нашої місцевості в напрямку Чернівців, то приїхавши туди, вони завантажували свої автомобілі цією допомогою і привозили на нашу територію, де ми вже розподіляли її між містами й селами Київщини, Сумщини, Чернігівщини й т. д.

Адвентистське Агентство Допомоги та розвитку в Україні (ADRA Ukraine) також долучилося до допомоги людям, які опинилися в умовах війни. У межах проєкту ADRA Ukraine за підтримки Всесвітньої продовольчої програми ООН активно реалізувала мобільну видачу продовольчої допомоги в різних населених пунктах.

Також Господь впливав на серця братів і сестер в Європі, які

почали надсилати кошти, які ми використовували на придбання необхідних продуктів на базах у нашому місті, зокрема для формування допомоги людям.

Звичайно, переживання завжди були. Піднімалося питання: а де брати продукти для людей, які прийдуть на зустрічі? Але Господь ніколи не залишав і завжди підтримував нас.

Як ці програми вплинули на людей, що їх відвідували?

Слава Богу, є люди, які серйозно почали цікавитися дослідженням Біблії. Вони регулярно відвідують богослужіння і крок за кроком готуються до хрещення. На запитання: «Чи були б вони сьогодні в церкві, якби не війна?» люди чітко відповідають, що ні. Бог використовує цей складний період, щоби спасти Своїх дітей для вічності.

Яким ви надалі бачите своє служіння в умовах війни?

Поки люди приходитимуть на зустрічі, ми будемо продовжувати проводити програму по вивченню Біблії, щоб познайомити їх з Богом. Це сенс нашого життя – служіння людям, проповідь Євангелії, проголошення звістки про Другий Прихід Ісуса. Ми намагаємося максимально використовувати цей нелегкий час для посіву зерна істини в людські серця. Молимося, щоб воно проросло й дало щедрий плід для небесної житниці.

Запитання – Альона Білик